

Lennie kell egy víznyelőnek

Próbáltuk követni a jeleket,
itt lennie kell egy víznyelőnek
valahol az ösvények végén,
szerettük volna már levetni ezt az erdőt,
tudtuk, hogy követnünk kell a fákra
felfűjt jeleket, de elterelték a figyelmünket
a fák oldalára telepedett mohákból
kirepülő molylepkék.
Aztán alvó denevérek lengtek fölöttünk,
mi pedig lehajtott fejjel haladtunk egy
egyre szűkülő folyosó vége felé,
hogy kinyújtózzunk egy csarnokban,
amit konzerváltak az érintések,
itt mégsem volna szabad –
eredtek el könnyeink
a cseppkőbarlangban.

Szögek

Majd elmesélem az estét,
mikor beszállt egy denevér
az ablakomon és úgy repülte
körbe a szobámat, mintha
ismerné, hogy nem akartam
megmozdulni, pedig már
akkor is tudtam, ha

belerepül a hajamba, többet
nem lehet kiszedni, csak kivágni
onnan.
Majd elmesélek más is, ennél csak
fontosabb dolgokat fogok mesélni,
végül is idővel elmesélek majd
mindent, mintha egy félszárnyú
denevért szögelnék az ajtómra – engedlek
közelebb.

Harangnyelvek

Távolról nézve, mintha
idegenek beszélgettek volna,
mintha csak útbaigazították volna egymást,
pedig aznap végig egymás
mellett sétáltunk, aztán
mondani akartál valamit,
beálltunk egy templom árnyékába,
és én nem hallottam egy
szavadat se a harangzúgástól.
Mit mondhattál akkor, mit nem
hallottam meg, most már tényleg
szeretném tudni, hogy az
útbaigazítás volt-e, mert a hangodra
még emlékszem, de egy szavadra se,
ilyen kétségbeesetten bolyongok a
hangvillával egy harangöntő műhelyben.
Formába foglak önteni,
elkészítem tested magharangját,
az öntőforma kemencéjét,
faggyú-viasz-grafit keverékkel vonlak be,
ahogy a templomnál álltál – kiformázom
belőled az álharangot,
erre viszem fel több rétegben a finomsarat,
ez a köpenyed, az öntőformád külső fele,

amit kilencszáz fokon égetek ki,
eltávolítom az álharangot,
az öntőgödörbe teszem a tested,
de előbb kiöntöm magam, hogy
nyugodt szívvel hagyjalak félbe.